

Jaro 2023

Slovo úvodem

Drazí čtenáři,

jaro máme tady. Letos si však dalo na čas, k jeho pozvolnému příchodu by se nejspíše hodil text písničky nazvané „My čekali jaro a zatím přišel mráz“. Je tomu skutečně tak. Takovéto zimy a déšť jsme si v představách o ideálním jaru asi nevysnili. Ať je však jaro takové, nebo onaké, jedno je jisté, maturity jsou tady. Pro většinu studentů to na gymnáziu znamená volnější režim, pro maturanty však intenzivní přípravu k pokoření oněch závěrečných zkoušek. Ať se nacházíte v jakékoli z těchto situací, věřím, že si uděláte na *TiGy* čas. Přeji vám příjemné počteníčko jak tradičních rubrik (včetně maximálně nadupaných perliček!), tak nových.

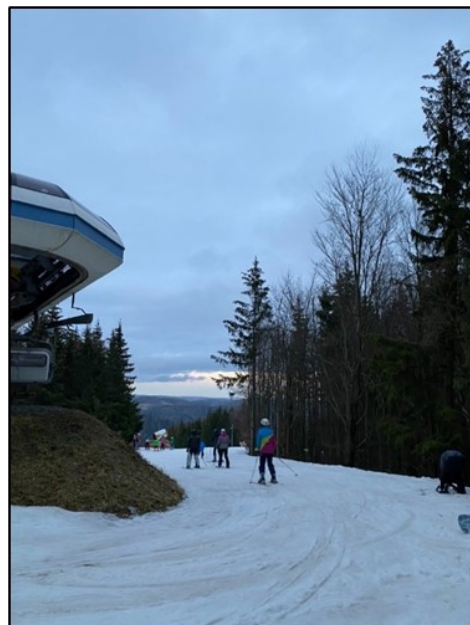
Za redakční tým Malej od Kolína

SNĚŽENKY A MACHŘI	4-5
GENERAČNÍ ROZDÍLY	6
MÉ ZÁŽITKY Z VOLEBNÍ KOMISE	7-8
JAK JSEM SE VYDAL DO VELKÉHO SVĚTA	9-10
HUDEBNÍ RUBRIKA	11
KNIŽNÍ RUBRIKA: Tenhle rok si konečně přečtu Dostojevského (a dalších 432 knih)	12-14
PUBERTÁLNÍ MOR DNEŠNÍ SPOLEČNOSTI	15-16
WISH LIST-Příběh na pokračování	17-18
NEDĚLNÍ CHVILKA POEZIE	19-21
PERLIČKY	22-23

Sněženky a machři

Dne 8. ledna se studenti prvního ročníku a kvinty vydali na lyžařský výcvik do Karlova pod Pradědem v Jeseníkách, ubytování je čekalo v Penzionu Eden. Z pokoje 2x2 metry jsme zprvu moc nadšení nebyli, ale zvykli jsme si. Odpoledne jsme se měli všichni vydat poprvé na sjezdovky, ale proč by to mělo být tak jednoduché, že ano? Štěstí nám přálo a počasí ještě víc, a proto nebyl sníh. Prostě nebyl. Takže nebyla jiná možnost než jít na procházku, ze které byli všichni nadšení. Až na to, že jsme šli lesní cestou a pak se v náhodné chvíli řeklo stop a šlo se zpátky, to bylo fajn. Před nástupem a večerí jsme si poletovali po pokojích, jak se nám zachtělo. Na příštím nástupu nám to bylo ihned zakázáno. Uvítali nás kuřetem na paprice s houskovým knedlíkem k večeři. Večer si pro nás připravila program třída kvinta v podobě kvízu a dalších her. A pak už se muselo jít na kutě. Co se dělo, nedělo po nocích, ví každý nejlíp sám.

Druhý dne nebylo počasí o nic lepší a do toho nám začalo ještě pršet. Zůstali jsme tedy na penzionu a učitelé si pro nás připravili nějaké ty aktivity. Paní učitelky Minaříková a Seberová kvízy, paní učitelka Kubicová sportovní přípravu na svah a pánové učitelé Fiala a Novotný pantomimické předvádění filmů. Deštivé dopoledne bylo zakončeno rýží se znojemskou omáčkou k obědu. Odpoledne jsme se však stále nevydali na svah, pouze družstva paní učitelky Zelinkové a Otáhalíkové, která si byla zkusit, jaké to vůbec je stát na lyžích. Zbytek se opět vydal na procházku. Tentokrát jsme už nešli jednu trasu tam a zpátky, ale obešli jsme dokonce okruh. Před večerem jsme mívali přednášky učitelů. K večeři nás čekala žemlovka. Večerní program měla tentokrát třída 1. B (v našem podání). Rozdělené skupinky žáků si vylosovaly úkol a vybraly učitele, kterého napodobí. Na některá videa se můžete podívat na školním instagramu a zkusit si tipnout, o kterého učitelé se jedná (své tipy můžete napsat i do komentářů). Většina scének je velmi zdařilých a jasně rozpoznatelných. A tak jsme se záchvaty smíchu ukončili druhý den.

Třetího dne jsme se dočkali. Šli jsme všichni na svah. No opět by to nemohlo být tak jednoduché. Donést si lyže v lyžácích na svah nebylo nic moc (proto jsem vděčná za snowboard). A zjištění, že funguje pouze jedna trasa sjezdovky, nebylo o moc lepší ani motivující. Ale zvládli jsme to. Pak už jsem tak nadšená ze snowboardu nebyla, když jsme si ho museli nést na penzion, zatímco lyžaři lyže ne. Odpoledne bylo kopie dopoledne. Před večerí nás opět čekala přednáška, k večeři jsme měli tentokrát rizoto. Program si nyní připravila třída 1. A. No a poté se jako každý večer šlo do hajan.

Dalšího dne už to bylo jako rutina, pořád to stejné. Zdokonaľovali jsme se na svých prkýnkách, někdo na jednom, někdo na dvou. Stejně až na to, že k obědu jsme měli bramborovou kaši nejspíše s masem, to ale nevíme jistě, my totiž měly jen kaši. Odpoledne svah. Následně přednáška a večere. Program si nachystaly 1. A s kvintou. A potom se šlo spát.

Poslední jezdcí den jsme strávili ježděním na svahu, jak nečekané. Odpoledne bylo už na dobrovolnosti, ale myslím, že všichni stejně šli. Nakonec jsme se stavili rozloučit se do občerstvení u areálu. Před večerí jsme měli jako vždy přednášku a k večerí byly halušky. Večer jsme si udělali diskotéku a usmlouvali o něco pozdější večerku.

Odjezd. Datum ukončující náš lyžařský kurz nastalo 13. ledna. Bohužel se kurz neobešel bez zranění, naštěstí minimálních. Všichni jsme se zvládli v celku a se všemi věcmi navrátit. Ať už se budeme na sjezdovce cítit jako Bode Miller, nebo spíše jako Mr. Bean na lyžích, určitě jsme si z lyžařského kurzu odnesli spoustu nezapomenutelných zážitků!

pro&pap

fotografie: soukromý archiv pro&pap 1

Generační rozdíly

Pro zjednodušení a lepší orientaci rozdělujeme společnost na generace. Každá z nich má nějaké specifikum a většina generačních názorů se velmi liší, vzniká tak **mezigenerační propast**.

Mezigenerační propast je podle wikipedie rozkol v názorech, životních postojích, hodnotách a životním stylu mezi dvěma generacemi, případně mezi rodiči, prarodiči a dětmi. S mezigenerační propastí se seznámil snad každý. Většina z nás asi zažila střet různých názorů, například mezi vámi a strýcem ve středním věku na rodinné sešlosti, ať už jde o LGBT komunitu s názory jako „*Je to proti přírodě!*“, nebo „*Kolik takových lidí prosím tě znáš?*“, ale také o postoj k sexismu, feminismu, globálním problémům, rasismu či válce. Některým starším lidem jejich názor nerozmluvíte, dá se říct, že takto byli vychováváni a stojí si za ním. Nemůžeme ale, jak se říká, všechny házet do jednoho pytle. Spousta starších se nad vaším názorem zamyslí a uzná, že je rozumnější, nebo vám vysvětlí, proč není.

Jedním z velkých generačních rozdílů je ovládání technologií. My jako generace Z jsme od malička vyrůstali s různými technologiemi, proto pro nás není těžké s nimi zacházet, ověřovat si informace atd. Naopak pro naše prarodiče je to novinka, kterou se museli ve starším věku naučit, proto je pro ně velmi lehké uvěřit falešným informacím, které se týkají například covidu, války na Ukrajině nebo volby prezidenta. V takových případech je dobré ukázat prarodičům i jiné, důvěryhodnější zdroje.

Další věcí, kterou mezi staršími generacemi pozorujeme, je ta, že si většinou stěžují na ty mladší. „*Mladí se starají pouze o povrchní věci. Když jsem byl malý kluk, učili nás být diskrétní a respektovat starší, ale dnešní mládež je mimořádně netrpělivá a omezená.*“ Autorem tohoto citátu je Hésiodos (antický řecký básník a filozof). Tento citát je cca 2700 let starý. Většina z nás by ale tipla, že autorem může být kdokoliv v dnešní době, komu je přes čtyřicet. Z toho vyplývá, že každá starší generace nadává na tu mladší.

foto: Google

Habrovák

Mé zážitky z volební komise

Drazí čtenáři,

jen co člověk překročil pomyslný práh dospělosti, zakusil onu zletilost plnými doušky v oparu alkoholu (a s tím i nabitou trestní odpovědnost). Vlastní rodina na mě ušila Mnichov.

Vyslala mě dřít jako člena volební komise se slovy: „I méně mentálně zdatný by to zvládl.“ Takto riskovat čistý trestní rejstřík labilní dívky, co přežila Olomouc, lyžák, koncert středověké kapely a otravu kofeinem, by mělo být zakázáno. Bohužel děva byla zlákována vidinou finančního obnosu, za který si zakoupila lístky pro oblažení svého kulturního života na beatového boha Michala Prokopa a R'n'B divu Annet X. Nicméně, přátelé, můj zážitek v podobě nezapomenutelného působení v komisi mě motivoval k napsání tohoto článku, neboť jsem vám chtěla poodhalit tajemství volebního okrsku 1204 a jeho ikonických členů. Pojďme se tedy společně podívat na nejvíce bizarní momenty, které se zde za čtyři dny prezidentských voleb udály.

Občané přicházeli a odcházeli. Lístky a obálky byly vydávány. Ano i analfabet by to zvládl, mi stále blikalo hlavou. Ano, ale analfabet, co je matematicky zdatný, a ne moje chorá mysl poznamenaná matematickou debilitou. Vidina toho, jak končím za mřížemi buď za bezděčné plagiátorství své seminární práce, či za neúmyslné zmanipulování voleb, stále nabývala ostřejších kontur. Mezitím jsem s jistým zoufalstvím v duši ve volných chvílích psala svým přátelům. Pokud nebudu schopna napočítat do 100 volebních lístků, ať mi posílají věžeňské zlato, tabák, kofein a pilník v bochníku chleba pro případný útěk z moderního žaláře.

Z těchto všech svých dojmů čirého zoufalství mě vytrhla má stará kolegyně sedící hned vedle, které okolo půl deváté večer zazvonil telefon. Volala jí dle mého názoru lehce chorá místní žena, která žádala zapečetění pomalu i oken proti případným volebním teroristům. Představa, odpusťte, imbecila, co se snaží v prvním patře základní školy ukrást volební urnu, mě zkrátka baví, ale myslím, že je to absolutně psychotická myšlenka. Poté nastal moment šokující mou mysl doteď. Žena vytáhla z ničeho nic, zda z dlouhé chvíle, či snad z uhranutí svých smyslů, ze své tašky fotoaparát. Následně si nás začala věcnit (indiáni a pohanské kněžky by pravili krást duši) skrz digitální nosič. Mě nenapadlo nic inteligentnějšího, než na ni ukázat symbol „peace“ a posléze pravit: „GDPR, sestrol!“ Následně mi bylo vysvětleno, že je to pro její soukromý archiv. Problesklo mi myslí, jestli nemám požádat o vyplnění badatelského listu, a získat tak možnost k nahlédnutí do tajů tohoto skvostu. Tato žena mě v dalších dnech naprosto uchvacovala svou zcestovalostí a filozofií nad světem. Nikdo neuměl tak jako ona podat všechny své procestované destinace s takovou hrdostí a nadřazeností nad lidskými organismy. Naproti stála já, dívka, která byla nejdále podle ní na lbize pro chudé (v Bulharsku) a která své cestování po cizokrajných destinacích prohlubovala maximálně ve společnosti Jirky Bartošky a Mirka Donutilla na ČT2. Při dotazu, zda jsem byla v Egyptě, jsem byla pouze schopna odpovědi, přes Google maps, paní, přes Google maps.

Co se týče bytostí, které nás navštěvovaly, nabídka byla velmi pestrá, a to včetně misogynního, starého muže, co nám vysvětlil, proč sedíme v seskupení samých žen – protože nemáme co na práci. Muž po svém odchodu spustil lavinu nadávek od mých kolegyň. Napadlo mě být za vyšinutou, říct podle učení Tolstoje, že „Láska je prokletí, manželství past a žena patří k plotně“ a že s ním naprosto souhlasím. Děvy nepochopily můj vtip a odsoudily mě pohledy zmatenosti. Dalším děsivým úkazem byl

muž ve středních letech, který na mě mrknul přes celou komisi. V té chvíli jsem litovala, že nemám píšťalku proti znásilnění. Nechybělo ani dítě, co srazilo svým tělem urnu a povalilo ji na zem. V té chvíli jsem vyčetla ve výrazu jeho otce, že jeho zplozením udělal osudovou chybu. I já neudržela zbytky důstojnosti a při příchodu bývalého souseda mojí babičky mu jako největší úchyl a deviant řekla: „Pane, vy jste bydlel v baráku s mou babičkou, já vás znám.“ Jeho pohled a očividná chuť vytočit 158 mluvil za vše.

Tyto a mnohé další momenty se udály v prvním kole prezidentských voleb. V druhém jsem věděla, že mě zase čeká úžasná odyssea s mými postaršími kolegyněmi. Největší utrpení a nápoje smrti přinášela žena, kterou jsem překřtila na novodobou Maryšu. V její nabídce dominovala káva. Nevím, zda si vůbec něco, co vypadalo jako bublající ropa, název káva zaslouží. V šest večer za mnou přišla dcera zapisovatelky jako druhá nejmladší členka komise, zda s ní pojedou s volební urnou. V mých myšlenkách lítalo spoustu vulgárních citově zabarvených slov. Lítat po cizích domácnostech v kruté zimě s nulovým orientačním smyslem po tmě – proč ne? Volební lístky můžu pak použít i s urnou na táborák, když se ztratím uprostřed lesa nebo sídliště. A tak jsme vyrazily objevovat taje cizích domácností. Kromě toho, že jsem tu přenosnou urnu omlátila o něčí poštovní schránku, málem s ní vysklila dveře nějakého paneláku, vlezla jakémusi starci v socialistické vile na předzahrádku a bloudila tmou s tou dívkou, jejíž slovník byl postaven na vulgarismech, se nestalo nic tak závažného. Až teda na jeden dům, kde nějaká stará žena zahнала psa, který měl i na chodbě matraci. Podle mého názoru to spíš bylo sele nebo nezvěstné dítě na styl Natashy Kampuschové. Ještě víc mě znechutil nechutný zápach celého domu, který mě jako správného alergika náležitě přidusil. Myslela jsem, že jsou to mé poslední chvíle poznamenané záchvatem kašle umírajícího v limbu.

Poté, co jsem se navrátila jako přeživší zpět, se situace vyhrotila jako ve špatné turecké telenovele. Zbytek dívek si našlo společného nepřítele, který náš kolektiv velmi stmelil. Byla to předsedkyně komise. Důvod sentimentální nenávisti jsem získala od ženy jménem Tamara, o které jsem pak v následujících dnech věděla úplně vše včetně její gynekologické prohlídky. Jak nechutné, přátelé, jak nechutné. Tamara podala svědectví o tom, jak mladá předsedkyně pravila, že lidé by měli volit jenom do čtyřiceti let. Zajímavý názor od ženy, kterou jsem viděla provádět ranní očistu na toaletách základní školy. Ničemu nepomáhala ani její nakřivo střižená ofina od místní kadeřnice Dominiky, nazývající se uměleckým pseudonymem Dominique. Děvy mladou ženu několikrát odsoudily pohledy naprostého opovržení. Zbytek našeho kolektivu byl plně stmelěn a souzněl až dokonce voleb, kdy jsme si na konci jako přítelkyně podaly ruce a rozešly se před základní školou do svých domovů.

Doufám, že moje přítelkyně z volební komise nenaleznou tento článek, nepřijdou mě zabít a pohodit moje tělo do nedaleké retenční nádrže či mě neunesou a neuvězní v domě té staré ženy s fotoaparátem, která pravila, že ač je její dům u frekventované silnice, je absolutně odhlučňen. Ať už moje cesta životem dopadne jakkoliv, nezbývá než říct, že na bizarní momenty ze svého působení ve volební komisi opravdu nezapomenu.

Katy Reykjavík

Jak jsem se vydal do velkého světa

Berlín je jedno z nejdůležitějších měst v Evropě. Taková křižovatka kultur. Před sto lety to bylo třetí největší město na světě. Na výstavě Global Berlin dokonce říkali, že každý druhý Berliňan je odjinud, z jiné části Německa nebo světa... Rozhoduje se tu o politice, ekonomice a to i třeba i o naší české. Žije tu teď moje rodina. Píšu vám odsud pár střípků...

Stojím před budovou Spolkového sněmu (to je ten říšský, co ho nacisti vypálili). Dneska po sjednocení země odtud rozhodují poslanci o osudu celého Německa. Ze skleněné kopule (dómu) na střeše je prima výhled na město.

Jak jsem se sem dostal?

Jsem tady, protože mamka dostala příležitost pracovat na jednom projektu na největší výzkumné klinice v Evropě – Charité. Rodiče se nás zeptali, jestli nechceme jet do Berlína třeba na rok nebo déle. Na takové rodinné dobrodružství. Moje sestra a bratr souhlasili, jen já jsem chtěl zůstat v Česku, protože jsem chtěl být na gymplu. Tak jsem tedy zůstal a zbytek rodiny odjel. Přebýval jsem u babičky, která se o mě starala. Nakonec jsem na dva měsíce teď na jaře vyrazil za svou rodinou do Berlína podívat se a poznat, jak se tu žije. Proto zde přihazuji pár střípků poznatků.

Nějaké zajímavosti

Berlín nebyl v dávné historii moc důležitý. Až teprve v roce 1871 se stal hlavním městem Německa, které bylo předtím rozdrobeno na mnoho menších států. Od té doby zažil děsný boom. Ve dvacátých letech minulého století to byla po New Yorku a Londýně největší světová metropole – Babylon Berlín (tak se jmenuje i jeden seriál). Místní říkají „zlatá dvacátá“ éře kultury a rozmachu, než přišel Hitler s národním socialismem. Byli jsme se mrknout i do koncentračního tábora Sachsenhausen, který je v podstatě na předměstí a dá se k němu skoro dojet místním S-bahnem. Tady byli deportováni a týráni ve velkém Židé a jiní nepohodlní lidé – gayové, Romové, politicky nepohodlní lidi nebo i čeští studenti, co protestovali v listopadu 1939 proti uzavření vysokých škol. Je fakt drsné, že hned tři měsíce po válce koncentrační tábor převzali Sověti a začali ho ve velkém používat znovu velmi podobně jako nacisti proti lidem, co byli nepohodlní pro jejich účely.

Berlín byl na křižovatce mezi východem a západem, hlavní město špiónů – tak ho označuje i místní „špiónské muzeum“ (mj. tu mají muzea snad na všechno – třeba i na počítačové hry). Byl to důležitý bod během studené války, kudy se dařilo i utíkat na západ pomocí západních sektorů (naše rodina žije v západním Berlíně v bývalé francouzské části kousek u lesa a vody). Byla tu díra v železné oponě, proto tu v roce 1961 komunisti postavili zeď napříč městem. Někteří lidé si toho dostatečně rychle všimli, takže ji ještě stihli překonat (nebo se třeba prokopat sklepem).

Alexanderplatz

Místní říkají jen Alex. Hlavní střed „východního Berlína“. I dodneška zůstávají rozdíly mezi „Ost“ a „West“, třeba v cenách, socioekonomickém postavení a kultuře. Jinak hodiny na Alexu, to je hlavní místo setkávání, třeba jako v Brně na „Čáře“.

fotografie: soukromý archiv Matouše Dudy

Berlín je také známý pro svou otevřenost všem typům lidí, které by nikde nepřijali, jako třeba gayové a lesby nebo lidi, co mají odlišnou barvu pleti. Žije tady spousta kultur a subkultur. Pankáči, sprejeři, postižení, spousta aktivistů a protestujících za cokoli možného, ale hodně kultur: asijské, arabské nebo i velká turecká komunita. Proto je to jedno z nejlepších měst, kde je perfektní „street food“. Máte možnost ochutnat z každého kousku světa od imigrantů a expatů jejich dobroty. Třeba jako já tady na Kebabu:

Pořád se tu něco děje. O důležitosti tohoto místa svědčí třeba jedna z prvních cest našeho prezidenta. Zítra jdeme mrknout na krále Charlese, příští měsíc přijede třeba bývalý americký prezident Barack Obama. Jo a když tu byl kdysi prezident Kennedy a říkal ve svém slavném projevu: „Ich bin ein Berliner“, tak to byl velký symbol, ale místní z toho měli spíš srandu, protože Berliner je v místním slangu koblížek.

Já nejsem „Berliner“, jsem sus. Velký amongus. I proto je liberální město jako Berlín pro mě super akce s otevřenou náručí. Každopádně je dobrou lekcí vypravit se do světa a

pohlédnout i na naše domovské každodenní problémy z trochu jiné perspektivy. Třeba pak zjistíme, že jsme tak trochu hobiti zaobírající se příliš sami sebou.

Matouš Duda

Hudební rubrika

Před nedávnem jsem došla k závěru, že pokud tomuto plátku ještě něco chybí, může to být jediné prostor pro inzeráty mající za účel seznámení se nebo hudební rubrika. S vážnou myslí jsem se tedy jala přemýšlet, je-li v mých silách toto změnit. Je o mně všeobecně známo, že mám otřesný hudební vkus, který udivuje napříč generacemi, a že se za něj vůbec nestydím. Pod tíhou tohoto uvědomění jsem si vzpomněla na slova mého souseda, bývalého studenta naší školy, který vždy tvrdil, že všechno polarizující musí být dobré. Doufám tedy, že se i tato rubrika stane polarizující a najde si i nějaké fanoušky.

Hudební ochutnávku z mého playlistu budou tvořit tři výstižně pojmenované kategorie: 1. *Cozy dancing in a retro*, 2. *Got it from my papa/mama* (podle konkrétní situace) a konečně 3. *Z českých luk a hájů*. Nezbyvá než přistoupit k samé podstatě.

1. Cozy dancing in a retro – Janis Joplin

Jako první volím svou velkou lásku, úžasnou, strhující a nezapomenutelnou Janis-ku, která si mě získala nejen svým neotřelým projevem, ale i životním příběhem, který tak dokonale vykresluje atmosféru šedesátých let minulého století. Ať už to, že zemřela ve 27 na předávkování, nebo že se otevřeně hlásila k bisexualitě či bohémský styl života, něco vám prostě musí připadat cool.

2. Got it from my papa – Simon & Garfunkel

Tito dva maníci mi prostě přirostli k srdci. Jak v jejich hudbě, tak v jejich osobnostech nalézám něco ztřeštěného, avšak melancholického a hluboce citlivého. Od lásky přes osamělost a homosexualitu až k psychickým poruchám, tak široký je záběr témat jejich písní. Jejich vystupování, založené na dvojhlase vysoce posazených mužských hlasů, které jsou si velice podobné, je americkou klasikou a dnes již legendou žánru zvaný folkrock.

3. Z českých luk a hájů – Vypsaná fixa

Vody české hudby, přiznávám, nemám tolik zmapované, a tak jsem sáhla po jistotce v podobě této kapely, jejíž texty pohybuji se na hranici symbolismu a absurdity si získaly můj obdiv. Osobně preferuji akustické nahrávky, ale rocke-rům se jistě nadupané vály šiknou. Vypsaná fixa je na české hudební scéně již více jak dvě dekády, pravidelně objíždí festáky a věřím, že jejich tvorbu znáte, a možná to ani nevíte.

Velkej od Kolína

fotografie: Google

Tenhle rok si konečně přečtu Dostojevského (a dalších 432 knih)

K Vánocům jsem od mamky dostala diář. Na silvestra jsem si šla pro novou propisku. Chci začít od znova – nová éra. Na Nový rok jsem si řekla, že se chci polepšit. Chci být jiná než minulý rok. Chci se poučit. Sama se musím oklepat z míry klišé a mírné absurdity, kterou tyhle novoroční manýry vyvolávají. Jako každý leden jsem započala cestu v seberozvíjení, v únoru jsem zase spadla do svých špatných a nezdravých zvyků. Avšak začala jsem svižně a popsala první stránku svého nového, blyštivého deníčku (a starý z poloviny nepopsaný hodila do koše, aneb pryč se svou minulostí). Drahá já v roce 2023, buď lepší než ta předtím. Buď pilná a průbojná a hlavně se neubíjej jako ta předchozí v minulém roce.

Pokaždé si 31. prosince otevřu svůj poslední dárek, co se schovával mezi větvíčkami vánočního stromčku – v papíru zabalenou ztracenou sebedůvěru. Není k ní žádný manuál ani žádná pravidla, je potřeba se čistě řídit podle instinktu. Je samozřejmé a očekávatelné, že se v životě budu chtít najednou posunout dál. Změnit se a začít úplně od nuly. Tak je to vždycky, každý rok. Od startovní čáry, jednou minutou po půlnoci je cesta přede mnou pěkně rozložená. Jakmile vyběhnu, tak se najednou objeví kopce, hluboké louže a cíl je ten tam. Občas se jen schová, ale někdy i úplně zmizí. Každý rok si říkám, že tenhle tentokrát bude jiný, a hlavně bude lepší. Že jsem chytřejší a dospělejší. S prvními vykvetlými sněženkami jsou ty představy pryč. Co jsem si uvědomila v roce 2022 je, že bez pomoci to prostě často nejde. Samostatnost je dar, ale i prokletí. A požádat o pomoc je složitější, než se zdá. Samozřejmě, že si můžeme zjistit, jak se jmenují žaludky krávy sami, ale není větší sranda to hledat s pomocí druhých? Nebo jak se mám naučit kreslit slunce realisticky, bez obličejů, jak jsem to doteď dělala? Je to vlastně strašně jednoduché. Co když mi ale vypne proud? Jak najdu cestu? Kudy se mám vydat? Tenhle příklad používám velice záměrně, až možná manipulativně. Co když nemůžu použít internet? S mrknutím se Vám musím svěřit, že já hledám pomoc a poučení v knížkách. Je to vlastně hrozně primitivní. Když přišla nějaká milostná bolístka nebo pomatení, zalepila jsem ji stránkou sentimentálního románu. Možná je to ten lék pro některé z vás a ani o tom nevíte. Je hrozně příjemné se najít na potištěných listech papíru. Je hrozně povzbuzující na nich najít směr a cestu.

Dobře, tak tedy, co chci najít v roce 2023? Jaká chci být? Jaký si dát cíl tentokrát? Hlavně musí být realistický.

Moje cíle:

~~Tenhle rok začnu chodit do posilovny.~~

Tenhle rok chci být víc kreativní

V románu *Just kids* světoznámá zpěvačka Patti Smith vypráví o své dlouhé a strastiplné cestě vytváření umění. Ze zapadlé vesnice nedaleko Chicaga se díky dvacetidolarovce dostává do epicentra kultury a chaosu – New Yorku. Zde potkává mladého aspirujícího fotografa Roberta Mapplethorpeho a spolu se jako zločinní parťáci snaží vplížit, nebo spíš prorvat do uzavřené umělecké scény krásných a zlatých sedmdesátých let. Svou pílí a talentem zaujmou nejznámější kreativní ikony své doby, Andy Warhola, Allena Ginsberga i Williama S. Bourroghse. Musí se poprat s otázkami seberealizace v umění, drogami, autenticitou, svou vlastní sexualitou. Jejich cesty se ale rozdělí a každý si musí najít svou cestu, aby bolesti a zradou nenechali definovat zbytek svých životů. Po letech se potkávají v nemocnici, kde Robert leží s pokročilým stádiem AIDS. Jejich láska i přes odloučení ale zůstává. Patti ve své mladé lásce a múze i po následujících léta nalézá inspiraci, nenechává ji upadnout v zapomnění. Nejhezčí příběh o dvou vyvrhelech společnosti, kteří i přes všechny strasti jdou za svým snem. Pokud mě tahle knížka něčemu naučila, tak je to nikdy se nevzdát. Pokud mám nějaké zájmy, je škoda se jich zbavit. Vždycky je potřeba věřit, nikdy nic není ztraceno. Nejlépe se knížka čte, když v pozadí potichoučku hraje album *Horses* (1975).

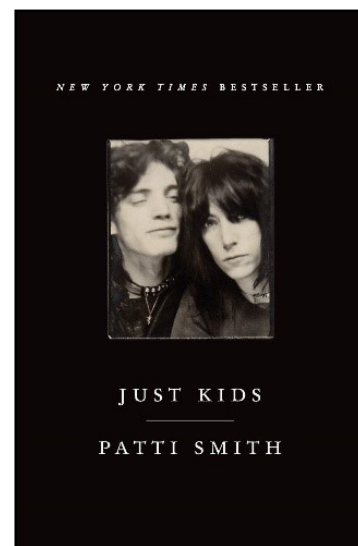

foto: Amazon

Tenhle rok se už nechci trápit svými románky

foto: Databáze knih

Všechno, co vím o lásce, jak už název napovídá, je soubor autorčiných vzpomínek na své mládí a na všechna svá zmařená milostná popletení. Dolly Alderton z hlučného Londýna se zamýšlí nad svými chybami a realisticky vykresluje, jaké to je být mladá a úplně zmatená. Přes pocit závidění, že se její kamarádka bude vdávat, když ona je sama, ohlení si hlavy, protože jí to její přítel navrhl, až po chattování on-line s padesátiletým guru ukazuje všechny strany dospívání. Musela se poprat nejen s odmítnutím, ale i anorexií a smrtí své blízké. Při každém pádu a zaškolbrtnutí tu ale pro ni jsou její kamarádky. I když se kvůli názvu může zdát, že jde pouze o povídky o promarněných láskách a hrozných ex, je to hlavně óda na přátelství. S vědomím přiznává, že ta (dívčí) platonická láska hory přenáší. Veliké klišé, milenci odejdou, přátelé zůstanou.

Mezi řádky téhle novinky (byla teprve přeložena v roce 2022) jsem nejen našla sebe a své problémy, ale hlavně to ponaučení, že je třeba si vážit těch přátel, kteří i přes všechny krize zůstanou. Jak píše sama autorka, pokud si kamarádka vybere radši kluka než vás, není to dobrá přítelkyně. Nefiktivní knížky, ve kterých je tolik pravdy a ve kterých se vidíte, vždycky bolí nejvíce.

Tenhle rok si chci víc vážit svého života

Japonský spisovatel Toshikazu Kawaguchi nás ve své knize *Než vystydne káva* transportuje do mysteriózní kavárny Funiculi funicula. Není to ledajaká kavárna plná intelektuálních povalečů, ukrývá totiž svá tajemství. Můžeme v ní totiž cestovat časem. Můžeme se podívat kamkoliv. Ale pod tíhou určitých pravidel musíme sedět u krajního stolu, který si zabral duch, a musíme se vrátit, než vystydne šálek kouzelné kávy. Cestování časem je ošemetná věcička, jelikož i přes všechny potíže nikdy nemůžeme změnit náš osud. Nemůžeme změnit to, co se nám stane. To každý ví. Přesto naděje, že se něco zlepší, se skrývá v každé konvičce oné kávy. Jednou se potkáme se svou láskou, co nás zapomněla, podruhé se musíme rozloučit se svými milovanými, než bude příliš pozdě. I když to bolí, život je plný nenapravitelných chyb. Je ale důležité nezapomenout, že žijeme právě teď. Je zbytečné žít v minulosti. Je mnohem lepší si dát v kavárně raději zelený čaj.

foto: Knihy Dobrovský

Tenhle rok si chci odpočinout

Na to je perfektní například dílo Fjodora Michajloviče Dostojevského *Bratři Karamazovi*, příběh o radostech rodiny. To je samozřejmě vtip. Lepší je *Vojna a mír* a jejích všech 1468 stran. Krásná, jednoduchá kniha o Rusku během napoleonských válek. Moc skvěle a jednoduše se čte. Nejlepší je ale *Jméno růže*.

Proč si dávat malé cíle?

Kocomour

Z rubriky ze života Katy Reykjavík a Veru Brno

Pubertální mor dnešní společnosti

Drazí čtenáři,

myslely jsme, že to nezajde tak daleko. Přehlížely jsme tuto nemoc, která požírá pubertální lid pomalu, kousek po kousku, molekulu po molekule, atom po atomu a vyplňuje ji hněsem zatracenosti. Už ten fakt, že dnešní mladé dívky tráví své přestávky na školních haj*lech, kam se jich na jednu kabinku zavře asi pět a probírají učivo, nás, děvy, co dodržují pravidelný pitný režim, nejednou donutil k pomyslné agresivitě grimas obličeje. Jen Tereza V., naše přítelkyně, jako hlas lidu vyřkla nahlas onu pravdu dosti útočným tónem, kterému snad dívky dostatečně porozuměly. Bohužel musíme tomuto přečinu dospívání s pokorou odpustit a pouze nad ním protočit nevěřičně očima. To, co je dnešním trendem mladých dospívajících dívek, je ještě děsivější, než jsme si myslely. Tímto morem nazýváme sport jménem Hobby Horsing.

Pokud jste ty pozhnanější z nás a absolutně nevíte, o co se jedná, gratulujeme!! Děsivý sport, kde si dívky a chlapci dají tyč s hlavou koně mezi nohy a skáčou přes překážky, dělají parkour, drezúru nebo si hrají na to, že jezdí na vyjížďky. Vlastní matka Katy Reykjavík pravila, že by byla radši, kdyby Katy požívala v období dospívání nikotin, než dělala tento bizár z pekla. Jediné pochopení máme pro méně situované otce, za kterými přijde vlastní dcera s tím, že chce koňa. Co chudému, nebohému muži zbývá, než dát dceři násadu od koštěte s ponožkou, ať si hraje.

Byly jsme však naprosto šokovány zjištěním, že tento sport pochází z daleké Skandinávie, stejně jako Anna Arendelská z Ledového království, sauny, mnoho jezer s děsivými názvy a hra Brännball, která pravděpodobně napadla zaměstnance Ikea v obědové pauze. V našich zemích je Skandinávie mnohými považována za jakýsi vzor moderní, vyspělé země, jejíž HDP dosahuje hodnot, o jakých by si Česká republika mohla nechat pouze zdát. Když se ale zamyslíme nad tím, že právě v tomto prostředí spatřil tento mor poprvé světlo světa, radši zůstaneme v průměrně zadluženém Česku.

Občas tedy přemýšlíme, jak mohla někoho přepadnout myšlenka skákat s tyčí s hlavou koně mezi nohama. Nejednalo by se však o takový problém, kdyby vše zůstalo zamrzlé v ledovém skandinávském království Arendelu. Bohužel, sport se dostal i do celosvětového prostoru, co hůř, i do Čech. Například dívky z okolí

Kosmonos se schází každý týden a chodí na vyjížďky, nebo dokonce soutěží na profesionální úrovni. Při závěrečném ceremoniálu předávání stuh dívka se slzami v očích s vděčností pohladí svého plyšového oře. Stále častěji se také na virtuální půdě Instagramu setkáváme se srdceryvnými vyznáními 12letých dívek, jak jejich koně zlobí či je chtějí vyhodit ze sedla. Podle nich je Hobby Horsing opravdový sport, který zajišťuje společný čas na čerstvém vzduchu, budování přátelských vztahů, rozvoj kreativity, fyziky, gymnastiky, píle, cit pro zodpovědnost a lásku ke zvířatům neboli k neživému dřevu s plyšovou hlavou. Někteří by také možná poznamenali, že pokud tento sport některé děti zvedne z gauče, tak je to vlastně úctyhodné. Veru Brno však na tento argument reaguje, že by radši, aby její dítě zůstalo na tom gauči.

Tento sport je však i vskutku finančně náročný. Na internetu nalezneme desítky děsivých webů, věnujících se prodeji plyšových koňů na tyčích, ohlávek, či dokonce dřevěných stojanů na košťata, které se nazývají stájemi. Vše se pohybuje v hodnotě kolem dvou až pěti tisíc korun a o produktech jsou často uváděny značně bizarní informace, jako například otec toho plyšového koně. Pokud však, naši nejmilejší čtenáři, nechápete, jak může mít kus látky na dřevu otce, nedivte se, také jsme na to i po zevrubném pročitání daných stránek nepřišli.

Myslely jsme, že když už tento sport překročil hranice naší malé zemičky, zůstane pouze v Praze a okolí. Bohužel bizár jménem Hobby Horsing začal do našich životů zasahovat mnohem výraznějším způsobem, než jsme původně čekaly. Příkladem budiž svědectví Veru Brno, jejíž sobotní romantická procházka po brněnských Žabinách byla narušena kolemjdoucí skupinou mladých dívek pobíhajících s tyčkou mezi nohama. Překvapení vystřídalo naprosté zděšení z této situace a uvědomění, že tento mor se skutečně šíří skrze celou Českou republiku.

Nezbývá než dodat, že společnost se, drazí čtenáři, vyvíjí různými směry, někdy k lepšímu a někdy zase naneštěstí k bizarnostem podobným Hobby Horsingu. Pokud nějaké mladé děvče našlo v Hobby Horsingu smysl svého života, tak je to asi skvělé. Pro nás se však tento sport v posledních dnech stal bezednou studnicí zábavy a podivných momentů, a tak jsme se o něj chtěli podělit i s vámi, naši nejmilejší čtenáři. Tak tedy skutečným sportům, nezahrnujícím plyšové hlavy koňů na tyči zdar!

Vaše geniální přítelkyně
Katy Reykjavik a Veru Brno

Brněnský mor v akci

foto: ze soukromého archivu Veru Brno

Wish list

Kapitola 3 – O kočkách na útěku a hořící vlaštovce

Rekapitulace aneb v minulém díle jste viděli:

Viděli jste (opět) mě, jak jsem našla (nejspíš magický) papír, jak se mi rapidně zlepšují známky (totálně mojí zásluhou) a jak mě užírám menší podezření ohledně fungování Wish listu. Ale vzhledem k tomu, že jsem provedla přesně jeden velice seriózní test, tak se stoprocentně není čeho obávat. (Pro zbytek kontextu si budete muset přečíst předchozí čísla TiGy, přísahám, že to bude dávat aspoň o něco větší smysl)

Fajn. Je na čase podívat se pravdě do očí.

Tuhle větu si sice říkám už od začátku pololetí, ale upřímně... je to těžší, než jsem čekala. Moje podezření se konečně potvrdilo. Můj Wish list funguje přesně tak, jak jsem si myslela. A já jenom děkuju síle vesmíru (a vlastnímu nedostatku ambicí), že jsem nezvládla udělat něco horšího. Ale pěkně po pořádku.

Po tom, co jsem provedla svůj test na testu, jsem začala používat Wish list k různorodějším činnostem. Nebylo to nic světoborného, prostě věci typu: „Přeju si, abych nikdy nic neztratila, přeju si, aby můj pokoj byl pořád uklizený, přeju si, abych měla dost času na školu atd.“ Prostě to byly věci, které po malých krůčcích zlepšovaly můj život. Připadala jsem si jako v ráji.

Jenže pokaždé, když si připadáte jako v ráji, můžete si být téměř jistí, že se něco ultimátně podělá. A v mém případě za to může Palačinka. Pro kontext – máme kočku. Tato kočka se mnou prožila většinu života, je často mým nejoblíbenějším členem naší rodiny a je nositel honosného jména Palačinka. Jméno dostala podle své charakteristické činnosti, toť jest být rozplácnutá (ideálně na pohovce) a snažit se odepřít co nejvíc prostoru ostatním obyvatelům našeho bytu. Tuto činnost se pilným tréninkem snažila dovést téměř k dokonalosti. O to větší šok pro mě byl, když se Palačinka ztratila. Nechápala jsem, kde jeden z mála tvorů línějších, než já vzal dost odhodlání opustit komfort našeho bytu.

Když mi máma s lehce ustaraným výrazem jednoho pátečního odpoledne řekla, že Palačinka utekla, první, na co jsem pomyslela, byl Wish list v aktovce a nejbližší propiska. Nic jsem mámě neřekla a urychleně jsem zabouchla dveře svého pokoje. Asi jsem vypadala víc vyřízeně, než jsem si myslela, protože se téměř okamžitě ozvalo jemné zaklepání. To už jsem ale dávno byla myšlenkami úplně jinde a vysypávala aktovku při hledání Wish listu a propisky. Ani mi nedošlo, jak moc jsem si na ten papír zvykla spoléhat. Konečně jsem vytáhla Wish list a růžový zvýrazňovač (což byla nejvíc propisce podobná věc, jakou jsem ve své momentální panice zvládla najít) a při dalším, důraznějším zaklepání jsem napsala: „Přeju si najít Palačinku.“ Podívala jsem se na svůj zářivě růžový výtvar a dodala jsem: „(naši kočku)“. Oddechla jsem si, s klidem hodným královny jsem vstala od stolu a se slovy „Jdu hledat.“ jsem prošla kolem lehce zmatené mamky.

V tu chvíli jsem si byla absolutně jistá bezchybností svého plánu. Ještě jistější jsem si ale byla, když jsem Palačinku konečně nesla domů. A pocit triumfu nad životem, vesmírem a vůbec mi vydržel až do pondělního návratu do školy. Pro kontext – mám spolužačku (já vím, vskutku šokující). Tato moje

spolužačka (jmenuje se Evženie) je shodou okolností moje kamarádka, a ještě větší shodou okolností má taky kočku. Nebo spíš měla. Její kočka (která se jmenuje Tortilla) je prý od pátečního odpoledne nezvěstná. Když mi to říkala, měla jsem pocit, jako by se moje duše urychleně rozloučila s tělem a po cestě (spíš sprintu) do věčných lovišť narazila do stropu. Snažila jsem se ji povzbudit, namluvit jí, že Tortillu brzo najde, ale velice rychle jsem zjistila, že těžko někoho povzbudíte, když jste ten, kdo může za jeho trápení.

Na zbytek vyučování jsem si nechala napsat omluvenku. Namluvila jsem rodičům, že se mi udělalo zle (což shodou okolností nebyla lež) a snažila jsem se namluvit sobě, že všechno, co se kolem mě poslední skoro rok dělo, byla jenom náhoda. Ale nebyla. A já jsem zatraceně dlouho věděla, že nebyla. Možná i proto jsem se nikdy neodvážila přát si něco většího. Teď je načase spravit aspoň část toho, co jsem udělala. Je na čase najít Tortillu.

Seděla jsem za jídelním stolem a usrkávala chladnoucí čaj. Dívala jsem se na Wish list a přemýšlela, jak najít Tortillu-kočku, kterou snad aktuálně ani najít nejde. Nejde ji najít, pokud Palačinka není ztracená. Tím pádem teoreticky musím ztratit Palačinku, abych našla Tortillu. Musím Palačinku ztratit tak, abych ji mohla najít. Konečně mě (po úporné půlhodině přemýšlení) osvítilo. Napsala jsem Evženii, popadla lehce zmatenou Palačinku, sbalila Wish list a vydala se do místního parčíku.

Napsala jsem Evženii, že se potkáme u vstupní brány parku, zhruba za dvacet minut. Odepsala mi, téměř okamžitě – přijde. Fajn. Začalo se stmívat. V náručí jsem pořád nesla (teď už těžce) zmatenou Palačinku. Konečně jsem došla k bráně parku. Deset minut, než přijde Evženie. Na rozdíl ode mě je všude včas. Pomalu jsem položila Palačinku na zem. „Doufejme, že se v tobě zrovna teď neprobudí skryté sprinterské vlohy.“ Pohled Palačinky po téhle poznámce mluvil za všechno. Pro jistotu jsem se rozhlédla po okolí, abych se utvrdila v tom, že poblíž není nikdo, kdo by mohl vidět můj epický plán nebo mi unést kočku. Park byl stejně liduprázdný jako obvykle. Podívala jsem se na mobil. Pět minut. Naposled jsem se ohlédla na Palačinku a rozběhla se opačným směrem.

Za běhu jsem z kapsy vytáhla Wish list, na který jsem oficiálně napsala svoje poslední přání: Přeju si najít Tortillu. Palačinka je aktuálně ztracená a já jenom doufám, že na ni Evženie narazí. Pokud ne, tak čeká pátrací akce mě. Přímo přede mnou na cestě stála Tortilla. Zastavila jsem se, Wish list strčila do kapsy a s Tortillou v náručí se vydala za Evžení.

Epilog

Stála jsem na mostě nad líně plynoucí řekou. Palačinka (snad) ležela doma na pohovce a Tortilla se úspěšně vrátila své majitelce. Přisahám, že jsem Evženii v životě neviděla šťastnější, než když jsem jí Tortillu předávala. Wish list jsem od té doby nepoužila, tím pádem se můj průměr z fyziky pozvolna navracel do normálu. Nikdy jsem o Wish listu nikomu neřekla a dlouho jsem přemýšlela, co s ním. Kdybych to někomu řekla, chtěl by důkaz a potom... když získáte důkaz, tahle věc se těžko použít z ruky (věřte mi, něco málo bych o tom věděla). Nakonec mě nic lepšího (pro dobro lidstva, vesmíru i pro mě) než tohle nenapadlo. Pomalu jsem Wish list poskládala do (neskutečně křivé) vlaštovky a škrkla zápalku. Pohled na hořící vlaštovku pozvolna padající do řeky mě nejspíš bude provázet do konce života.

Nedělní chvilka poezie

Básnická tvorba studentů

Nemoc

Na nebi svítí plno hvězd,
Lidé večer v ulicích hledí si svých cest.
Jedna malá holka sleduje je každý den,
Jít už konečně ven je její sen.

Plastová trubička, díky ní žije,
Desátá hodina právě teď bije
Hodiny terapií, už nemá žádné vlasy,
Je tak mladá, přesto přemýšlí nad těmi časy
Moc ráda běhala, dělala aerobik,
Teď jí dělá problém i vztyk.

Doktoři se o ni mlčky bojí,
Prý nemá moc času.
Však rány se jí zhojí,
Stále doufá a věří ve spásu.

Ví, že každý krok může být ten poslední,
Každý den se proto modlí o polední.
Chce, aby rodiče zapomněli
A nové děťátko spolu měli.
Tomu přeje hodně zdraví,
Ať nejmní dvacet narozenin slaví!

Usnula, očka měla unavená,
Netušila, co usnout pro ni znamená.
Ráno ji našli, strnuli zděšením,
Dnes měla dostat báječné sdělení.

Byli by přišli o den dřív,
Dívka by teď mohla v klidu žít.
Ten večer byl totiž její poslední,
Anděl vyslyšel modlitbu o polední.

Gabriela Sýsová

foto: Pinterest

Válka

Už nám schne lípa, začíná válka, už se ozývají
výstřely.
Lidé tu úpí, začínám plakat, kdybychom dříve to
věděli.
Přijíždí tanky, letí sem stíhačky, krev se tu bude
prolévat.
A co ti muži, do války odešli, za naši vlast budou
bojovat.

Láska

Láska je jako pocit štěstí, se kterým se ráno pro-
bouzíš,
láska je jako krása věčná, která v životě tě prová-
zí.

Láska je štěstí z nebe samo,
lásky je moc, ale málo.

Žačka z Primy

Proměny

Být nanicovatou vzpomínkou
a ničím víc
Jen na lístku kapkou rosy
jen k milování podmínkou

Být ti ránem, dnem i nocí
lehat s mechy do zeleně
planout s ohněm spalujícím
Pandorou s čarovnou mocí

A zpívat ti jak ptáci zpívají,
jak slunce hladí
bosé nohy v trávě
Jak studené pivo po těžké práci
Být kamínkem na uhelné pláži
sponou do tvých černých vlasů
kancionálem, co k modlitbě pozvedáš
Co víc ti můžu být, se táži

Noční můrou, girlandou snění
ametystem, záhonem macešek
starou knihou s vybledlými řádky
úsměvem mladíka, co se žení

A červenou barvou malíře
co obrazy tvoří vášní nezkrotnou
extází, mantrou, modlitbou ke starým
bohům, básní na hladkém papíře

To vše, to vše teď toužím být,
být tobě blíž, být tvým snem
dávat ti pít z kalichu rozkoše
jen tobě múzou být a snít.

Čarodějnice z Amesbury

Ty básně jsou přece ukrajinské

Je mi ctí uvést tuto rubriku. Snad náhodou, hrou osudu se ke mně dostaly básně ukrajinských autorů v překladu mého blízkého přítele, imigranta, který po studiu českého jazyka na vysoké škole byl scho- pen je pro nás přeložit. A já si říkám, je snad něco jemnějšího a krásnějšího než básně? A odpoví- dám si, že ne. A snad právě proto mi přijde, že tohle je správný způsob, jak se znovu vrátit k tématu války, která neutichá, ačkoliv se o ní již tolik nemluví. Přeji příjemné počteníčko.

Křídla

(L. Kosténko)

Pravda to je, že okřídleným není
země třeba
Nebude země, tak bude nebe
I když nejsou pevnosti -- budou
volnosti
I když nejsou vlaky -- budou
mraky
Ptačí pravda v tom asi je
A co Ti lidé? A co Ti lidé?
Žijou na zemi, sami nelétají
Ale křídla mají, ale křídla mají!
Ona nejsou totiž z peří,
Ale z pravdy ctností a důvěří
Někdo je má z věrnosti v lásce,
Někdo -- z vytrvalosti v práci
Někdo -- ze štědrosti na podpo-
ru,
Někdo -- ze žízně po širokému
kroku
Někdo -- z naděje anebo z písne
Buď ze snění, anebo z básně
Vypadá to tak, že nelétáte
Ale křídla máte. Ale křídla máte!

Víš, že jsi člověkem?

(V. Symonénko)

Víš, že jsi člověkem?
Víš o tom, nebo ne?
Úsměv tvůj -- je jediný
Strast tvoje -- je jediná
Jedna je duše tvoje
Nebude už vůbec tebe
Zítra na této zemi
Jiní chodit budou lidi
Jiní budou milovat lidi
Hodní, vlídní a zlí
Dneska je všechno pro tebe
Jezera, háje, stepi
Žít je potřeba spěchat,
Milovat je třeba spěchat
Bacha na to -- nezaspi
Neboť jsi na zemi člověkem,
A máš to rád nebo ne
Úsměv tvůj -- je jediný
Strast tvoje -- je jediná
Jedna je duše tvoje

Trpí

(V. Stus)

Trp, Trp, strpení tebe tříbí
Duši zoceluje tvou, tak trp, a trp!
Nikdo tě v nehodě nezachrání
Nikdo tě z tvé cesty nesráží
I na ni stůj, pokud se stojí
Pokud nezhasne slunce -- stůj a
stůj
Cestu tu -- do ráje pekla nebo
zajetí
Přeji, a všechno tam přežij
Prorážej cestu tuto svoji,
která tě vybrala do konce let
Od začátku ona byla tou tvoji
Sám Pán Bůh tak přesně řek

Přeložil Míťa

Všechny básně přeložil Míťa, můj kamarád a válečný uprchlík. Doufám, že i vám přináší takovou ra- dost jako mně, a doufám, že to není naposledy, kdy můžeme tyto unikátní překlady publikovat. Ne- zbývá než poděkovat překladateli a užít si chvilku poezie. Vždyť neexistuje nic krásnějšího než bás- ně, no ne?

Velkej od Kolína

Perličky

Špačková: „Prosím, vypočítejte si ten příklad a já se tady zatím rozložím materiálně. Ale hlavně i psychicky.“

hlášení o dni šílených účesů

Kubát: „Obávám se, že já nic šíleného nezvládnou, leda že bych šel do hola.“

Student: „Já bych do toho šel s vámi klidně.“

Kubát: „No, asi ne. Ušetřím vaši kšticí. A především tu svoji.“

Kurdiovská: „Pan Urbánek právě učinil coming-out. Řekl mi, že chce být učitelkou na gymnáziu.“

Geržová: *rozdávající každému papír* „Vám dvěma dám jeden, vy se tak rádi tulíte.“

v češtině studenti analyzují reklamu na Mountfield

Matula: „Takže my si kvůli vám, ženám, kupujeme křovinořez, abychom s ním potom pracovali. Děkuje, ženy.“

Vašíčková: „To není jako obdělávat slečnu, chlapče. To je němčina.“

Urbánek: „A tak se ta demokracie tak přichytila na národní stát. Jako se kousek Voldemorta přichytil na toho Harryho s tou esesáckou jizvou na čele. Ale nepředstavujte si demokracii jako Voldemorta!“

Kubát: *vyučuje chemii v anglickém jazyce* „Tak. A teď přejdeme do češtiny. Čemu jste nerozuměli?“

Student: „Nerozuměla jsem vůbec ničemu.“

Kubát: *začíná hovořit německy*

Fiala: „Jeden kamarád „How do you do?“ překládal jako: »Jak si to děláš?« A odpověď „Allright.“ znamenala: »Vždycky pravou.«“

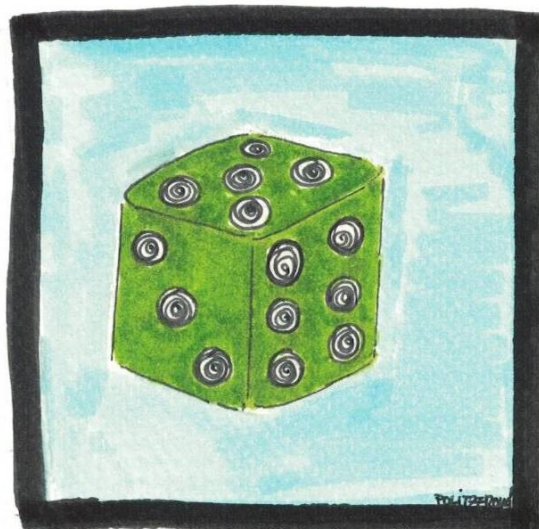
Urbánek: „Opravil jsem vaše písemky. Bohužel. (...) Britskou zahraniční politiku řídil William Pitt, nikoliv Brad Pitt.“

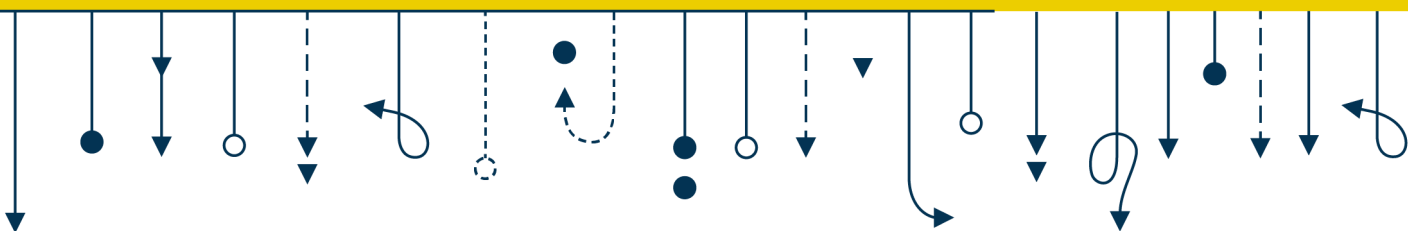
Hermann: „No to je taková drlíkovina, to znamená že to učí paní učitelka Drlíková.“

Matula: „Jdeme se koukat na video, ale ne, že usnete. Varuju vás!“

Kubát: „V pátek budeme mít dvě chemie. Vy mě určitě sneste. A když ne, tak je to jedno. Já stejně přijdu.“

Špačková: „Tak opatrně se na to koukneme, ať se nám z toho v pondělí, po ránu neudělá špatně.“

Uchnár: „Tak zachováme klid a řád, jako při inauguraci nového prezidenta.“

Student: „Tak pane učiteli, nepustíme si ji?“

Uchnár: „Ne ta je, až odpoledne. Teď se tam budou hádat kdo dostal pozvánku a kdo ne.“

Matula: *hovoří ke studentovi* „Nikol je tady v této hodině kvůli mně. Až bude přestávka, tedy ten méněcenný čas, můžeš se jí věnovat ty.“

nikdo nechtěl jít k tabuli

Doubková: „To vás musím tak motivovat a dávat vám bonbony?“

Kubát: „Po jistém nátlaku manželky mě ty ovesné vločky i chutnají.“

Geržová: „Nebalíme se! Jde vám to jak psovi pastva.“

Urbánek: „Na to pololetí máš 1-2... Chceš 1?“

Student: „Ne, dějepis je u mě na druhé koleji.“

Urbánek: „Tak to máš za 4!“

Hermann: „Severní vítr je krutý a je tomu tak.“

Kubát: „Ještě, že nejsem kněz. Tady tyto v*le, h*vno výrazy, to je hrozné. Škoda, že nejsem tak starý. To bych to neslyšel. Ale takhle. Musím si na to sednout, jinak by to se mnou asi seklo.“

Drlíková: „Nesrovnávám se ani k výšce kotníků se supermanem panem Urbánkem.“

Student: „Šla byste učit do Brna, kdyby vám tam nabídli více peněz?“

Kurdiovská: „Nešla. Nebo takhle, mně by to bylo jedno. Manžel je ten živitel.“

Kubát: „Co máte na vánoční hodinu? Já mam karbonylové sloučeniny... A to není výhružka!“

Vašíčková: „Na co koukáš, z toho okna? Jde tam aspoň nějaká ženská?“

Student: „No já koukám i na tu krajinu.“

Matula: „Lermontova jsme prožili... Někteří přežili...“

studentka donese ke zkoušení z dějepisu iPad a předá ho panu Urbánkovi, který zrovna zakašle

Urbánek: „Abych ti to nezaviroval.“

Student: „Mně je blbě.“

Kubát: „Mně také není úplně nejlíp.“

Matula: „Mám doma kočku. Jmenuje se Alík.“

Perličky a další kreativní nápady můžete posílat na email karolina.peskova@gym-tisnov.cz

Redakce:

Velkej od Kolína
Malej od Kolína
Katy Reykjavík
Veru Brno
Iwhy
Pro&pap
Kocomour
Habrovák
Matouš Duda

Grafika:

MaPokec

Ilustrace:

Jolana Politzerová

Poděkování za spolupráci:

Mgr. Petru Matulovi, Ph.D.
Mgr. Heleně Zelinkové